

РЕШЕНИЕ

№ 11177

гр. София, 22.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 23.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **31** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на Ф. Б. Т. Ф. А., гражданин на Е., чрез адв. О. Б., АК-С., против Отказ за издаване на виза тип „Д“, издаден от К. Я., Консул при Генерално консулство на Република България в К.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т.17 , т. 22 и 24 от ЗЧРБ, доколкото след извършена проверка се установило, че целта и условията на планирания престой не са обосновани, съществуват основателни съмнения за надежността на направените от апликанта изявления, във връзка с действителните намерения за пътуване. Има основателни съмнения, че лицето използва целта на пътуването като предлог за незаконна миграция.

Жалбоподателят твърди, че актът е незаконосъобразен - издаден при съществени административнопроцесуални нарушения, при неправилно приложение на материалния закон и издаден от некомпетентен орган, поради което, в законоустановения срок, на основание чл. 145 и сл.от АПК, вр.с. чл. 10а от ЗЧРБ, изцяло оспорва пред пред съда, издаденият Отказ за издаване на виза , постановен от К. Я. - консул при Генералното консулство на Република България в К.. Иска се отмяна на акта и присъждане на деловодни разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят Ф. Б. Т. Ф. А., чрез адв. О. Б., АК-С. – редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Б.. Адвокат Б. иска съдът да постанови решение, с което да отмени така постановения отказ. Счита, че от събраните по делото доказателства по категоричен начин се доказва, че доверителят му е получил законно документи, удостоверяващи приема му

във висше учебно заведение. Той е действал от името на пълномощник, което опровергава твърденията на ДАНС. Счита, че независимо от факта, че няма изрична разпоредба, която гарантира правото на образование, в подзаконов нормативен акт е разпоредено и правото на образование е гарантирано и се счита, че отказването на издаване на виза е нарушаване правото на свободен избор на неговия доверител. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени така постановения отказ. Претендира разноски.

Ответникът К. Я., Консул при Генерално консулство на Република България в К., чрез И. А. Гл. СПЕЦИАЛИСТ В ДИРЕКЦИЯ "КО" НА МВнР – редовно призван, се представлява от И. А., служител с юридическо образование и правоспособност. Юрисконсулт А. иска съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, тъй като решение за издаване на виза се взима след съгласуване с ДАНС. Налице е отрицателно становище, в което ясно и категорично са посочени предпоставките, поради които на лицето не се издава виза. Правото на образование не е изрично посочено в ЕКЗПЧ и не следва да се полага в точно определена държава. Ще цитира Решение № 3316/25 г. по описа на АССГ. Прави възражение за прекомерност.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че със заявление по образец от 24.08.25 г. жалбоподателят е поискал от консулска служба при посолството на Република България в К.-Е., да ѝ се издаде виза тип "Д".

Не се спори, че по заявлението на жалбоподателя е издаден процесният отказ за издаване на виза "Д", издаден от завеждащ консулска служба при посолството на Република България в К.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподател с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност, защото след извършена проверка се установило, че целта и условията на планирания престой не са обосновани, съществуват основателни съмнения за надеждността на направените от апликанта изявления, във връзка с действителните намерения за пътуване. Има основателни съмнения, че лицето използва целта на пътуването като предлог за незаконна миграция.

Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 22/29.06.25 г. на Посланика на Р. България в Е. и Заповед № 95-00-26/16.01.25 г. на министъра на външните работи, с които е възложено на ответника да съставя и връчва откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал.

1, т. 9 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Съдът не приема възражението на жалбоподателя, че актът е немотивиран, доколкото само преписва разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ. Действително, в отказа са възпроизведени посочените разпоредби без други мотиви. Това, обаче, е направено в рамките на административно производство, в което са обсъдени приложените към заявлението документи, както и становище на ДАНС, с което е дадено отрицателно становище за уважаване на заявлението, което на базата на документите по преписката, посочва, че жалбоподателят, не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит; има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Отказът за издаване на виза "Д" е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит; има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК. Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал няколко от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 и т. 24 ЗЧРБ се отказва издаване на виза на жалбоподателят, защото се установило, че целта и условията на планирания престой не са обосновани, съществуват основателни съмнения за надеждността на направените от апликанта изявления, във връзка с действителните намерения за пътуване. Има основателни съмнения, че лицето използва целта на пътуването като предлог за незаконна миграция.

Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, § 1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на

Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявена виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, § 1 и на чл. 32, § 1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да "преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция", и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице "основателни съмнения" относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с "основната конституционна харта" на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е "израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство".

При преценка на наличните доказателствени средства, обосновано е прието от административният орган, че чужденецът не отговаря на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ. От приетите по делото писмени доказателства, представеното становище от Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС), се установява, че е правилен и обоснован извода на административния орган, че по делото е доказано, че целта и условията на планирания престой не са обосновани, съществуват основателни съмнения за надеждността на направените от апликанта изявления, във връзка с действителните намерения за пътуване. Има основателни съмнения, че лицето използва целта на пътуването като предлог за незаконна миграция.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че оспореният отказ следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания, обосноваващи извод за липса на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 и т. 24 ЗЧРБ. В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на обществения ред в страната. На второ място издаването на виза следва да бъде преценявано по скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ. По тази причина за отказите да бъде издадена виза е предвиден нарочен нормативноустановен формуляр, чиято форма и съдържание се установява да са били спазени, а съдържащите се правни изводи са били надлежно проверени от първоинстанционния съд, като провеждащ производство по съществото на спора. В този смисъл, процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са, макар и лаконично причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1,

т. 17, т. 22 и т. 24 ЗЧРБ.

Не са установени по безспорен начин четири от необходимите изисквания от ЗЧРБ. Обосновава се извод на злоупотреба с права от страна на жалбоподателя предвид обстоятелството, че административният орган е представил убедителни доказателства за недоброръководност от негова страна. В случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно и на основанията от ЗЧРБ. Мотивите и представените от ответника писмени доказателства дават основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Изложените факти и обстоятелства несъмнено представляват данни, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ. Изводът на ответния административен орган за наличие на основание по цитираните разпоредби не се опровергава от оспорвания по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство. Жалбоподателят не представи категорични доказателства, които да оборят изводите на административния орган.

На следващо място, съдът обосновава извод, че отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Отказът съответства на целта на закона - да се отказва издаването на виза при наличието на предпоставките, визирани в нормата на чл. 10 ЗЧРБ. Преценката за обосноваване на влизането в Р. България принадлежи на компетентния орган. По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл. 27, § 2 от Директива 2004/38/ЕО. В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

Съгласно чл. 30, ал. 2 от НАРЕДБА за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "Консулски отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". По-горе се посочи, че в рамките на административно производство, в което са обсъдени приложените към заявлението документи, както и становище на ДАНС, което дава отрицателно становище за уважаване на заявлението, което на базата на документите по преписката е достатъчно основание за постановяване на обжалвания отказ В този смисъл не може да се приеме, че отказът е немотивиран и поради това – дискриминационен по отношение на жалбоподателя.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е неоснователна.

Въз основа на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. Б. Т. Ф. А., гражданин на Е., чрез адв. О. Б., АК-С., против Отказ за издаване на виза тип „Д“, издаден от К. Я., Консул при Генерално консулство на Република България в К., издаден на основание чл. 10, ал. 1, т.17 , т. 22 и 24 от ЗЧРБ. Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.